

Arrest

nr. 208 631 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren te Grozny op 21/02/1986. U bent gedurende 11 jaar naar school geweest, u heeft nooit betaald werk verricht.

Eind 2006 leerde u via T.T.V. (...) (ov X) kennen, die zijn vaste verblijfsplaats in België had, waar hij als vluchteling was erkend. Uw vader was tegen een huwelijk met deze man gekant. Desondanks sloop u via het raam van thuis weg en huwde toch. Begin 2007 bent u te Grozny zowel wettelijk als religieus gehuwd met T. (...).T. (...) verbleef gedurende een tweetal maanden in Tsjetsjenië in het kader van jullie huwelijksceremonie. Daarna keerde hij terug naar België. U verhuisde na uw huwelijk van uw ouderlijke huis in de Mazhda Matayeva (Grozny) naar het huis van uw schoonouders in de 8 Maartstraat (Grozny). Omdat uw vader de dag van uw vlucht van huis gezegd had dat u zijn dochter niet meer was en hij u zou vermoorden, besloot uw schoonmoeder u gedurende een viertal maanden onder te brengen

in het dorp Nozhay-yurt, waar u ondergedoken leefde. Na vier maanden trok u opnieuw in bij uw schoonouders, waar u nog verbleef tot u in september 2007 naar Europa vertrok om uw echtgenoot in België te komen vervoegen. U reisde in het bezit van een reispaspoort zonder visum naar Polen, waar u een asielaanvraag indiende. Na drie maanden in een opvangcentrum in Denbak, Polen, reisde u door naar België, waar u met uw echtgenoot herenigd werd.

Sinds december 2007 verblijven jullie samen in België. Na uw aankomst in België verliep de relatie met uw echtgenoot moeizaam. U wilde van hem scheiden in de zomer van 2009. U diende via een nicht van uw vader een verzoek tot echtscheiding in in Tsjetsjenië en stuurde uw huwelijksakte hiervoor terug naar uw land van herkomst. U regelde vanop afstand ook een nieuw binnenlands paspoort, op uw meisjesnaam. Inmiddels had u echter ontdekt dat u zwanger was van jullie eerste kindje. Omwille van uw zwangerschap besloten u en uw echtgenoot om toch samen te blijven. Op 20/11/2009 bent u in Sint-Truiden bevallen van een zoon, Y. (...). Jullie scheiding werd in 2010 in Tsjetsjenië uitgesproken. Op 10/07/2010 sloten u en uw echtgenoot een wettelijk huwelijk af te Sint-Truiden. Hier was een onderzoek naar schijnhuwelijk aan voorafgegaan.

Op basis van de informatie beschikbaar en na het horen van uw echtgenoot is het CGVS op 06/08/2010 overgegaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van uw echtgenoot. Dat uw echtgenoot in 2007 vrijwillig naar zijn land van herkomst terugkeerde om er met u te trouwen werd onverenigbaar geacht met zijn beweerde vrees voor vervolging in zijn herkomstland. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10/02/2012 bevestigd.

Op 07/12/2012 bent u te Sint-Truiden bevallen van een dochter, S. (...).

U en uw echtgenoot dienden samen een asielaanvraag in op 27/11/2017. Het is uw eerste asielaanvraag, voor uw echtgenoot is het zijn tweede aanvraag.

U baseert uw asielaanvraag op volgende motieven:

Vooreerst vreest u bij terugkeer naar uw land van herkomst gedood te worden door uw vader, omdat hij niet akkoord was gegaan met uw huwelijk met T. (...) en hij u met de dood had bedreigd. Ten tweede geeft u aan dat de relatie met uw echtgenoot moeizaam verloopt en u van hem wil scheiden maar niet durft. Hij gebruikt regelmatig fysiek geweld tegen u en dreigt uw kinderen van u af te nemen indien u van hem zou scheiden. Ook uw schoonmoeder in Tsjetsjenië, met wie u nog regelmatig telefonisch contact heeft, zet u onder druk om samen te blijven met uw echtgenoot en geeft aan dat u bij een scheiding het hoederecht over uw kinderen zal moeten afstaan. Uw moeder uitte reeds haar bezorgdheid om uw situatie.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, jullie Belgische huwelijksakte, de Belgische geboorteaktes van uw beide kinderen.

B. Motivering

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt u uw asielaanvraag te stoelen op twee motieven. Enerzijds vreest u gedood te worden door uw vader omdat u zonder zijn toestemming in het huwelijk trad, anderzijds vreest u bij een scheiding van uw man dat u het hoederecht over uw kinderen zou verliezen aan uw echtgenoot en diens ouders.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat de problemen met uw vader betreft dient immers vastgesteld dat uw verklaringen manifest ongeloofwaardig zijn.

Zo blijkt uit de informatie beschikbaar in het administratieve dossier dat u en uw echtgenoot in het kader van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk beiden op 26/05/2010 door de politie ondervraagd werden. Bij deze gelegenheid verklaarde uw echtgenoot duidelijk dat hij onder druk van zijn ouders gehuwd is, dat het huwelijk door zijn ouders gearrangeerd werd en zij daartoe een huwelijkspartner zochten in hun vriendenkring. Uit de samenvatting van het gehoor blijkt voorts dat het huwelijk werd geregeld door de respectievelijke ouders, jullie elkaar totaal niet kenden voor het huwelijk werd afgesloten en er volgens de gebruiken een bruidsschat werd betaald bij het huwelijk (zie administratief dossier, verslag van politie aan DVZ, 07/07/2010). In het licht van voorgaande elementen is het geheel ongeloofwaardig dat u verklaart dat u tegen de wil van uw vader in stiekem met uw echtgenoot bent weggelopen en gehuwd bent tegen de wil van uw vader in (CG p. 3). Voorts blijkt uit het verslag dat u echtgenoot verklaarde dat hij u liet overkomen naar België enkel omdat uw schoonmoeder aandrang op jullie samenwonen. Van enig gevaar voor u in Tsjetsjenië werd geen enkele melding gemaakt. Opnieuw wordt uw beweerde vrees vermoord te worden door uw vader veeleer tegengesproken dan bevestigd in deze verklaringen van uw echtgenoot.

Gezien uw echtgenoot op het ogenblik van zijn uitspraken - in het kader van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk -, er allerm minst baat bij had te verklaren dat jullie huwelijk gearrangeerd werd door jullie beide ouders en plaatsvond tegen betaling van een bruidsschat, komen zijn verklaringen over de omstandigheden rond jullie huwelijk spontaner en geloofwaardiger over dan de uwe, afgelegd in het

kader van een laattijdige asielaanvraag (zie infra). Deze vaststelling is pertinent en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees voor uw vader al in ernstige mate.

Hier komt nog bij dat uw eigen verklaringen omtrent de omstandigheden rond uw huwelijk ook allerm minst intern coherent te noemen zijn.

Zo werd u zowel bij het voorbereidend gehoor op de DVZ als tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd naar uw laatste adres voor u uw land van herkomst verliet. Ten overstaan van de DVZ gaf u duidelijk aan in uw ouderlijke huis te hebben gewoond tot uw vertrek uit Tsjetsjenië in september 2007 (DVZ verklaring rubriek 10, 13A), hoewel u reeds begin 2007 gehuwd was. Ook ten overstaan van het CGVS gaf u aan dat het allerlaatste adres in uw land van herkomst waar u zelf verbleven heeft uw ouderlijke adres was (CG p.3). Pas wanneer u nogmaals expliciet werd gevraagd of u met uw eigen ouders samenwoonde tot uw komst naar België, geeft u plots aan dat u al bij uw ouders vertrok in januari [2007], omwille van uw huwelijk (CG p.3). Wanneer u vervolgens gevraagd werd waar u na uw huwelijk woonde, gaf u aan dat u bij uw schoonouders woonde, u woonde er naar eigen zeggen 7 maanden (CG p.3). Nochtans wijzigt u kort nadien nogmaals uw verklaringen, en geeft u plots aan dat uw schoonmoeder u uit vrees voor uw vader ook 4 maanden lang liet onderduiken bij een vriendin in Nozhay-yurt (CG p. 4), en u daarna van juni tot uw vertrek pas bij uw schoonouders woonde (ongeveer 3 maanden tot uw vertrek in september 2007, DVZ rubriek 31). Uw verklaringen zijn dan ook inconsistent voor wat betreft uw laatste verblijfplaats(en) in Tsjetsjenië. Hiermee geconfronteerd weet u niet de minste uitleg te bieden (CG p. 4). Gezien u tot tweemaal toe spontaan verklaarde tot uw vertrek bij uw ouders te hebben gewoond, kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u vreest vermoord te worden door uw vader omwille van uw huwelijk 7 maanden voor uw vertrek uw vertrek uit uw land van herkomst.

Hoe dan ook kan worden vastgesteld dat u ook na uw huwelijk in januari of februari 2007 nog verschillende maanden in Tsjetsjenië heeft gewoond en uit uw verklaringen niet blijkt dat zich in deze periode nog ernstige problemen zouden hebben voorgedaan met uw vader (CG p. 4). Uw uitleg hiervoor, dat u ondergedoken leefde en niet buitenkwam (CG p.9), gaat voorbij aan het feit dat u vanaf juni gewoon bij uw schoonouders verbleef, waar u makkelijk te vinden zou zijn. Dat u hiermee geconfronteerd stelde dat uw vader niet bij uw schoonouders kon binnenkomen om u te vermoorden omdat dat niet 'mag', is weinig ernstig en niet verzoenbaar met uw bewering dat u de eerste vier maanden nog in een ander dorp moest onderduiken (CG p.4).

U slaagde er evenmin in om overtuigend aan te geven waarom uw vader dermate gekant zou zijn tegen uw huwelijk dat hij u met de dood zou bedreigd hebben (CG p.4). Wanneer deze eenvoudige vraag u tijdens uw gehoor op de DVZ werd gesteld, moest u nog het antwoord bijster blijven (DVZ vragenlijst, 3.5). Wanneer dezelfde vraag u tijdens uw gehoor op het CGVS werd gesteld, geeft u dan plots aan dat uw vader en de vader van uw man ooit een ruzie hadden, waarover u niets kan vertellen, en dat zij vijanden waren (CG p.4). Uw post-factum aanvulling is bijzonder mager en weet niet te overtuigen, te meer nu zij in tegenstrijd is met de eerdere verklaringen van uw echtgenoot over de relaties tussen uw beider families.

Tot slot dient opgemerkt dat u reeds sinds eind 2007 in België verblijft, maar u desondanks pas 10 jaar later, eind 2017, een aanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een asielzoeker, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat u naliet de uitkomst van uw asielprocedure in Polen af te wachten (DVZ verklaring rubriek 22), vervolgens geen enkel initiatief nam om in België een nieuwe asielprocedure op te starten maar integendeel nog 10 jaar talmde alvorens een asielaanvraag in te dienen bij de Belgische instanties, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Het feit dat u zich vanaf 2008 in een procedure medische regularisatie bevond – nota bene omwille van een post-traumatisch stresssyndroom ten gevolge van de omstandigheden in Tsjetsjenië (zie administratief dossier, antwoord DVZ aan Stad Sint-Truiden dd. 27.04.2010) en in 2012 in een humanitaire regularisatieprocedure (zie administratief dossier) – kan u niet ontslaan van de verplichting om middels een asielaanvraag zo vlug mogelijk internationale bescherming te vragen. Dat u dit niet zou gemogen hebben van uw echtgenoot omdat hij vreesde dat u hem dan zou verlaten, zoals u tracht te verschonen (CG p.5), vindt geen steun in het geheel van uw verklaringen, noch in het administratief dossier. Immers, zo gaf u zelf toe dat het initiatief tot jullie actuele gezamenlijke asielaanvraag net van uw echtgenoot kwam (CG p.8-9), en uit het administratief dossier blijkt dat jullie wel degelijk reeds op alle mogelijke wijzen hebben getracht uw verblijf in België te legaliseren (9ter, 9bis, huwelijk/gezinshereniging). Dat u desondanks geen asielaanvraag zou hebben 'mogen' indienen, is dan ook onaannemelijk.

Uit geheel van bovenstaande kan besloten worden dat u een vrees voor vervolging in uw land van herkomst vanwege uw vader niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voor wat betreft uw vrees om, in geval het - opnieuw - tot een echtscheiding zou komen met uw man, jullie kinderen aan uw echtgenoot of diens ouders te moeten afstaan, kan geen vrees voor vervolging of lijden van schade vastgesteld daar u geen zicht biedt op uw reële situatie en tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat u in concreto vreest.

Immers, er werd u bij de DVZ duidelijk gevraagd naar de redenen voor uw asielaanvraag en uw vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst. U heeft hier op geen enkele wijze melding gemaakt van actuele echtelijke problemen, noch van een vrees om het hoederecht over uw kinderen te verliezen (DVZ vragenlijst 3.5). Bovenal heeft u van dergelijke vrees evenmin melding gemaakt wanneer u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS werd gevraagd naar het verloop van het gehoor bij de DVZ. Er werd u nochtans expliciet de kans geboden uw eerdere verklaringen aan te vullen of te corrigeren, en zelfs nog nadrukkelijker nadat u aangaf bij DVZ onder druk van uw man valse verklaringen te hebben afgelegd over zijn terugkeer naar Tsjetsjenië (CG p.2). Ondanks de geboden kans liet u evenwel na toe te voegen dat u wilt scheiden maar vreest het hoederecht te verliezen bij terugkeer. Geconfronteerd met uw eerdere opvallende stilzwijgen, wierp u slechts op 'dat u het wel wou zeggen.' (CG p.8), wat geenszins steun vindt in de lezing van het gehoorverslag. Dat u tot tweemaal toe naliet één van uw twee asielmotieven te vermelden wanneer u daartoe de kans krijgt en enkel verwijst naar de - ongeloofwaardig gebleken – problemen met uw vader, vormt een negatieve indicatie voor de ernst en geloofwaardigheid van uw tweede asielmotief, met name het volledige verlies van hoederecht over uw kinderen in geval van echtscheiding.

Het betwist CGVS op zich niet dat u moeilijke relatie heeft met uw partner, hetgeen in de toekomst al dan niet kan resulteren in een echtscheiding. Het is echter voorbarig om te stellen dat u met zekerheid uw kinderen zal verliezen indien u al zou scheiden van uw man. Er dient immers te worden vastgesteld dat u geen zicht biedt op de persoonlijke omstandigheden die van belang zijn bij het inschatten van uw bewering dat u alle contact met uw kinderen zou verliezen ingeval het tot een echtscheiding zou komen. De mogelijkheid om tot een regeling te komen aangaande de kinderen hangt immers in grote mate samen met de steun die u al dan niet van uw eigen familie zou krijgen, de relatie tussen de ex-partners en de families van de ex-partners, en precedents die al dan niet wijzen in de richting van een meer traditionele of liberalere attitude van de betrokken partijen.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u geen zicht biedt op uw werkelijke band met uw eigen familie, in het bijzonder met uw vader, nu blijkt dat de door u aangehaalde vrees voor uw vader ongeloofwaardig is (zie supra).

U verklaarde ten overstaan van de DVZ nog dat u geen contact had met uw ouders (DVZ vragenlijst 3.5) en stelde aanvankelijk ten overstaan van het CGVS dat u enkel met uw zus nog contact had gehad (CG p.11). U gaf meteen nadien echter toe dat u een maand eerder nog met uw moeder gesproken had aan telefoon, ze toonde zich bezorgd om uw situatie (CG p.11). U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van scheiding geen beroep zou kunnen doen op de steun van uw ouders, wel integendeel.

Ten tweede is gebleken dat u geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de relatie tussen uw familie en de familie van uw echtgenoot. Zo werd reeds aangetoond zou er immers net sprake zijn van een vriendschappelijke band tussen jullie beider ouders, en geen vete zoals u beweert (zie supra). U biedt geen zicht op de werkelijke verstandhouding tussen beiden families en heeft bijgevolg niet overtuigend weten aantonen dat in geval van een echtscheiding geen redelijke onderhandelingen tussen beide families over een hoede- en omgangsregeling voor de kinderen mogelijk zouden zijn.

Ten derde verklaarde u in het verleden al eens van uw echtgenoot gescheiden te zijn en verbond u deze scheiding nadrukkelijk aan relationele problemen (CG p.4-6). U zou uiteindelijk toch hertrouwd zijn met uw man nadat hij dreigde jullie kind van u af te nemen (CG p.5-6). U verwijst voor uw huidige, vrees duidelijk naar dit eerdere precedent. Er rijzen echter ernstige twijfels bij uw schets van de context waarbinnen uw eerdere scheiding kadert.

Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 2007 steeds bent blijven samenwonen met uw echtgenoot, ook tijdens jullie relatieperikelen in 2010 (CG p.5). U stelt dat u te bang was van hem om hem ook fysiek te verlaten en dat u nergens anders naartoe kon (CG p.5), maar u zou desalniettemin de scheiding hebben geregeld in Tsjetsjenië (CG p.4-5) en u verkreeg vanop afstand tegen betaling zelfs een nieuw paspoort omdat u liever een paspoort wilde op uw meisjesnaam en niet op de naam van uw echtgenoot (CG p.6-7). De scheidingsakte zou vervolgens door uw tussenpersoon aan nota bene uw schoonfamilie zijn bezorgd (CG p.6). Deze opmerkelijke, omslachtige administratieve démarches in Tsjetsjenië, die geen enkele baat hadden voor uw leefomstandigheden in België, wel integendeel, zijn geheel onlogisch indien u daadwerkelijk een ernstige vrees koesterde jegens uw echtgenoot zoals u beweert. U kan niet concreet of eenduidig aangeven wanneer u precies zou gescheiden zijn (CG p.7, DVZ verklaring 14,

15a, administratief dossier : politieverhoor dd. 26/05/2010) en weet niet bij welke instantie de aanvraag tot scheiding in uw naam werd ingediend (DVZ verklaring 14). U kan niet concreet vertellen hoe uw kennis erin slaagde om in uw plaats een nieuw binnenlands paspoort te bekomen in Tsjetsjenië, noch hoeveel dit zou gekost hebben (CG p.7) Het gegeven dat u zowel over uw echtscheidingsprocedure als over de procedure voor uw nieuw binnenlands paspoort opmerkelijk onwetend bent en over de gestelde acties geen aannemelijke verklaringen weet af te leggen, doet vermoeden dat u niet op eigen initiatief handelde en niet om van de door u voorgehouden redenen.

Enkele vaststellingen doen vermoedens rijzen aangaande het werkelijke motief voor jullie eerdere scheiding. Zo blijkt uit het administratief dossier dat jullie Tsjetsjeense huwelijk niet door de Belgische staat erkend werd (antwoord DVZ aan Stad Sint-Truiden dd 27/04/2010, politieverhoor 26/05/2010 van T.T. (...), zie administratief dossier), waardoor u uw verblijf in België niet op die manier kon legaliseren. Jullie hadden er bijgevolg baat bij om opnieuw te huwen voor de Belgische wet (om deze reden werd ook een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk opgestart, zie brief stad Sint-Truiden aan procureur Bormans, administratief dossier), wat enkel kon door het Tsjetsjeense huwelijk te ontbinden (een attest van ongehuwdheid is vereist voor het afsluiten van een huwelijk in België, zie administratief dossier). Jullie relatiebreuk zou volgens uw verklaringen slechts 3 à 4 maanden geduurd hebben (CG p.5), wat opvallend kort is, en blijkt bovendien uit uw verklaringen dat jullie in deze periode steeds zijn blijven samenwonen (CG p.4-5). Dat u alle nodige, omslachtige administratieve stappen doorliep om vanop afstand in Tsjetsjenië de scheiding aan te vragen, hoewel jullie de facto nog steeds samenwoonden in België, jullie slechts enkele maanden 'ruzie' hadden en u bij een scheiding op papier geen enkel ander objectief voordeel haalt dan de mogelijkheid om in België opnieuw te hertrouwen, wekt verder argwaan omtrent de ware bedoelingen van jullie scheiding. Dat u uw nieuwe wettelijke huwelijk in België afsloot onder een andere naam dan waarmee uw Tsjetsjeense huwelijk reeds geregistreerd was, is nog opmerkelijk. Er kan nog opgemerkt worden dat u eveneens een 9ter procedure én een 9 bis procedure heeft opgestart, die beiden negatief werden afgesloten. Er zijn dan ook verschillende indicaties die wijzen op proceduremisbruik, met name een schijn-scheiding in Tsjetsjenië met als enige doel uw illegaal verblijf in België via een nieuwe procedure (Belgisch huwelijk , gezinshereniging) trachten te legaliseren.

Ten vierde bent u onaannemelijk onwetend over wat in het kader van uw eerdere echtscheiding al dan niet op papier werd gezet omtrent de regeling voor jullie gezamenlijke kind(eren). Hiernaar gevraagd komt u niet verder dan nogmaals herhalen dat uw man dreigde dat hij de kinderen zou afpakken, 'zoals gebruikelijk' (CG p.9-10). Gevraagd wat hierover in uw echtscheidingsdocumenten op papier staat, beweert u dat er niets over uw kinderen instaat, maar u moet eveneens toegeven nooit uw echtscheidingsakte gezien te hebben. Wanneer u erop gewezen wordt dat bij een echtscheiding een deel van de echtscheidingsakte over het verblijfs-en bezoeksrecht voor de kinderen handelt, toont u zich geheel onwetend (CG p.11). Aangezien u vreest bij uw toekomstige scheiding het hoede – én bezoeksrecht over uw kinderen te verliezen, is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent wat hierover bij uw eerdere scheiding al dan niet in jullie echtscheidingsakte werd opgenomen. U heeft de bewuste echtscheidingsakte tot op heden overigens niet voorgelegd.

Voorts zijn uw beweringen over hoe uw omgang met de kinderen na een echtscheiding zou zijn, tegenstrijdig. U beweert enerzijds dat u er zeker van bent dat u uw kinderen nooit meer zou kunnen zien (CG p.10), anderzijds geeft u spontaan aan 'dat u ze dan misschien één keer per week zou kunnen zien' (CG p.10). Uw verklaringen weten dan ook niet te overtuigen en u maakt niet aannemelijk dat u alle contact met uw kinderen zou verliezen indien het tot een echtscheiding zou komen en indien al zou worden beslist dat de vader van de kinderen het hoederecht zou verwerven. Op zich is de verdeling van hoederecht en bezoeksrecht tussen beide ouders een gemeenrechtelijke kwestie, die onder invloed van individuele omstandigheden, lokale gewoonten en nationale jurisprudentie anders ingevuld kan worden. Dat in uw regio van herkomst, met name Tsjetsjenië, het hoederecht over de kinderen doorgaans eerder aan de vader wordt toegewezen dan aan de moeder, wordt door het CGVS op zich niet betwist. In de praktijk blijken er echter verschillende individuele factoren van invloed voor het al dan niet toepassen van de gangbare traditie waarbij de familie van de vader het hoederecht verwerft, en krijgt de moeder doorgaans minstens bezoeksrecht. De hoederechtstradities in Tsjetsjenië, waarop in de praktijk regelmatig uitzonderingen voorkomen, is bijgevolg niet per definitie een praktijk die gelijk staat aan een daad van vervolging, noch kan dit gelden als een reëel risico op lijden van ernstige schade.

In zoverre dit in individuele gevallen wél zo zou zijn, dient dit door de asielzoeker in concreto te worden aangetoond. U bent hierin om bovenstaande redenen in gebreke gebleven. In het licht van voorgaande, heeft u geen geloofwaardige verklaringen afgelegd over de omstandigheden die een eventuele echtscheiding zouden omkaderen en die van cruciaal belang zijn voor de inschatting van uw mogelijkheid om minstens een bezoeksrecht te verkrijgen indien het tot een echtscheiding zou komen. U heeft bijgevolg niet aangetoond omwille van een mogelijk verlies van het hoederecht (volgens Tsjetsjeense gebruiken) nood te hebben aan internationale bescherming.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort bevat louter identiteitsgegevens, dewelke door CGVS niet betwist worden. Het feit dat u in 2009 een nieuw binnenlands paspoort kon verkrijgen op uw meisjesnaam, hoewel u in België verbleef en niet zou zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst, is opmerkelijk. U slaagt er bovendien niet in om op omstandige wijze te verklaren hoe u hierin geslaagd zou zijn om vanop afstand een binnenlands paspoort te bekomen, tegen de wetgeving in (CG p.7). aanvullen. U zou daarnaast ook een reispaspoort gehad hebben bij uw aankomst in België, hetgeen u niet voorlegt aan de Belgische instanties. U verklaarde hierover dat u het in 2009 of 2010 in België verloor maar dat u nooit aangifte van verlies deed omdat u het toch niet meer nodig had (DVZ verklaring rubriek 24), wat niet als een afdoende uitleg kan beschouwd worden aangezien het hier een belangrijk identiteits- en reisdocument betreft. Het vermoedens bestaat dat u dit document bewust achterhoudt om de hierin vervatte gegevens (bijvoorbeeld een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst) verborgen te houden voor de asielinstanties.

De Belgische geboorteaktes van uw kinderen bevestigen hun identiteit en afstamming, dewelke niet betwist worden. Uw Belgische huwelijksakte bevestigt jullie huwelijk voor de Belgische autoriteiten, hetgeen evenmin betwist wordt.

Volledigheidshalve moet worden vermeld dat ten aanzien van uw echtgenoot T.T.V. (...) (ov. X) – waarover u verklaart dat u reeds stappen ondernam om van hem te scheiden – die samen met u een tweede asielaanvraag indiende, door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de “beginnelsen van behoorlijk bestuur” en het “verbod van willekeur”.

Verzoekster stelt dat haar relaas geloofwaardig is, geeft een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde bepalingen en beginselen en poneert meermaals dat hieraan *in casu* niet is voldaan en dat het CGVS te kort is geschoten in de feitenvinding, het onderzoek en de samenwerkingsplicht.

Het CGVS gaat volgens verzoekster voorbij aan tal van belangrijke elementen. Vooreerst verwijst het CGVS naar verklaringen van haar echtgenoot die werden afgelegd in 2010 en die kaderen in een mogelijk schijnhuwelijk. Deze verklaringen zijn niet correct. De verklaringen die verzoekster aflegde in huidig verzoek om internationale bescherming zijn wel correct. Volgens verzoekster mogen de lang geleden afgelegde, leugenachtige verklaringen van haar echtgenoot haar geloofwaardigheid niet ondergraven. Verzoekster vervolgt:

“De verklaringen van de man van verzoekster werden dienaangaande enkel en alleen afgelegd met de bedoeling een verklaring te geven voor het feit dat hij eerst met verzoekster in het huwelijk was getreden in Rusland, om dan vervolgens te scheiden en uiteindelijk opnieuw een huwelijk aan te vragen in België. De verbreking van het Tsjetsjeense huwelijk en de aanvraag van het nieuwe huwelijk in België gebeuren in werkelijkheid enkel nadat haar man in die zin was geadviseerd geworden met name dat er een nieuw huwelijk diende te gebeuren omdat er anders geen verblijfspapieren zouden kunnen bekomen worden in België.

Dat uit de verklaringen van verzoekster de werkelijke gebeurtenissen blijken, met name het huwelijk in Tsjetsjenië tegen de wil van haar vader, de vlucht naar België omdat de moeder van verzoekster aandrang dienaangaande omdat het leven van haar dochter, verzoekster, in gevaar dreigde te komen door toedoen van haar vader die geen toestemming tot het huwelijk had gegeven.

Dat het correct is dat de moeder van verzoekster aandrang dat verzoekster zou vluchten eerder dan dat het tot een escalatie zou komen waarbij verzoekster zelfs dreigde gedood te worden.

In die zin is er wel degelijk een zekere bevestiging van de verklaringen van verzoekster te vinden in de verklaringen van de man van verzoekster.

De verklaringen van de man van verzoekster werden afgelegd in het kader van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk, aangezien een dergelijk onderzoek was opgestart nadat het huwelijk in Tsjetsjenië was ontbonden, maar daarna een aanvraag tot huwelijk in België werd ingediend.

Ook de problemen in het huwelijk van verzoekster en de dreiging om de kinderen van verzoekster af te nemen, stroken wel degelijk met de werkelijkheid.

Verzoekster was voorafgaand aan haar vertrek tot september 2007 bij haar ouders ingeschreven. In werkelijkheid heeft zij 7 maanden bij de ouders van haar man verbleven, waarvan een viertal maanden deels ook bij vrienden.

Het is niet omdat verzoekster bij haar ouders ingeschreven is gebleven, dat zij daar ook effectief heeft verbleven tot aan haar vertrek naar België, en het is ook omdat deze nuance tussen inschrijving en werkelijk verblijf niet is gemaakt in de beslissing, en alles op één hoopje wordt gegooid, dat er tegenstrijdigheden worden vastgesteld die er in werkelijkheid niet zijn, en enkel te wijten zijn aan de verkeerde interpretatie der verklaringen dan wel de verkeerde vraagstelling aan verzoekster.

Verzoekster heeft uitgelegd dat zij in de periode dat zij in Tsjetsjenië bij haar schoonfamilie en vrienden verbleef, zij dan ondergedoken leefde en niet buitenkwam.

Het gegeven dat haar vader haar niet kwam zoeken hoewel dit gemakkelijk zou geweest zijn, volgens het CGVS althans, gaat totaal voorbij aan de Tsjetsjeense tradities waarbij de familie van de vader van verzoekster geenszins zomaar op bezoek kan komen bij de familie van haar man,

Zolang verzoekster niet buitenkwam en bij haar schoonfamilie verbleef, was er in principe geen probleem, doch zij kon niet heel haar leven in de woning van haar schoonfamilie verblijven, en zou op een bepaald ogenblik toch in de problemen geraken, met mogelijks dodelijke afloop.

Het gegeven dat er door verzoekster al die tijd dat zij in België verbleef nooit eerder een asielaanvraag werd ingediend, verstrekt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in die zin dat er zich vooralsnog geen probleem voordeed in de mate dat zij samen met haar man in België verbleef.

Dat er thans evenwel ernstige huwelijksproblemen aan de orde zijn, en verzoekster thans niet enkel van haar vader dreigementen heeft bekomen, maar tevens van haar huidige man.

Dat wanneer zij dient terug te keren, zij niet alleen problemen zal krijgen met haar vader, maar tevens haar schoonfamilie die de kinderen zal opeisen, zodat zij geen enkele alternatief meer heeft.

Dat het bovendien zo is dat verzoekster steeds deed en moest doen wat haar man haar zei en heeft bevolen, en het is pas door de ernstige huwelijksproblemen en hun feitelijke scheiding is dat zij thans voor het eerst een zeer beperkte mate van vrijheid heeft kunnen bekomen.

Dat bepaalde van haar verklaringen nog geheel werden ingegeven door hetgeen haar echtgenoot haar had bevolen te vertellen, maar anderzijds haar eigen verklaringen de werkelijke gebeurtenissen betreffen.

Dat de argumentatie van het CGVS waarbij wordt voorgehouden alsof er geen zekerheid bestaat dat verzoekster de kinderen zal verliezen in geval van een scheiding met haar man, geenszins kan aanvaard worden.

Dat deze argumentatie inhoudt dat een gebeurlijk verlies van de kinderen enkel kan bewezen worden en aanvaard kan worden, nadat er een effectief verlies heeft plaatsgevonden, hetgeen uiteraard meer dan een brug te ver is.

Dat er in de beslissing van het CGVS wordt gesteld dat er een mogelijke regeling zou kunnen tussenkomen tussen de families van haarzelf en deze van haar man, doch hierbij totaal voorbijgegaan wordt aan de verklaringen van verzoekster.

Dat verzoekster reeds stelde dat verzoekster zelf in onmin leeft met haar eigen vader, zodat een regeling of zelfs nog maar een poging tot regeling onderling totaal onmogelijk is.

Dat verzoekster herhaaldelijk heeft gesteld dat zij geen steun zal krijgen van haar eigen familie, waarbij haar vader haar integendeel reeds met de dood heeft bedreigd, zodat een dergelijke argumentatie geen enkele waarde kan hebben en integendeel een theoretische mogelijkheid betreft die in casu gelet op de omstandigheden van de zaak geheel niet toepasselijk is.

De kringredering van geïntimeerde waarbij zij stelt dat de vrees voor haar vader niet bewezen zou zijn, en dus een mogelijkheid tot regeling bestaat, strookt geenszins met de werkelijkheid en omvat een mogelijke hypothese.

De beslissingen in de familie gebeuren conform de tradities steeds door de vader en de mannen in de familie, niet door de moeders of de dochters, en het feit dat verzoekster contact had met haar moeder of zus, verandert niets aan het feit dat haar vader haar bedreigt en haar dienaangaande niet zal bijstaan of helpen in een regeling.

Dat in casu dient vastgesteld te worden dat er door het CGVS geenszins rekening is gehouden met alle nuances in de verklaringen van verzoekster en beweerde tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen als hoofdargument wordt weerhouden om de asielaanvraag van verzoekster af te wijzen.

Dat daarnaast geen afdoend onderzoek is gebeurd door het CGVS van de ingeroepen elementen."

Verzoekster vraagt dan ook om aan haar internationale bescherming toe te kennen, minstens om de zaak terug te willen sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de "beginzelen van behoorlijk bestuur".

Zij verwijt het CGVS dat de beslissing berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Voorts geeft zij een uiteenzetting omtrent de materiële motiveringsplicht en stelt zij dat hieraan niet is voldaan.

Vervolgens wijst verzoekster op de mensenrechtenschendingen en de preciaire situatie in Tsjetsjenië. Sedert december 2016 is een nieuwe opflakking van geweld waarbij dorpen en/of gehuchten door het regime worden omsingeld en de inwoners worden onderworpen aan lijfstraffen en ongeoorloofde praktijken.

Verzoekster benadrukt dat haar kinderen minderjarig zijn en in geval van een terugkeer van haar zullen worden gescheiden en, volgens de traditie, toegewezen zullen worden aan de familie van haar echtgenoot.

2.3. Verzoekster beroept zich in een derde middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het 'fair play'-beginsel.

Zij verwijt het CGVS dat niet gemotiveerd wordt waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan haar niet kan worden toegekend. De situatie voor vluchtelingen van Tsjetsjeense afkomst werd niet onderzocht. Minstens moest de situatie in Tsjetsjenië *in concreto* worden beoordeeld. Het kan niet dat verzoekster wordt teruggestuurd naar een land waar een manifeste schending van artikel 3 EVRM dreigt en waarbij de wanpraktijken veelal uitgaan van de overheid.

Verzoekster verwijst naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Verweerder had zich ervan moeten vergewissen dat verzoekster geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Er is niet alleen een

schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan de orde, doch tevens een manifeste schending van de artikelen 3 en 13 EVRM. Uit de motivering blijkt niet dat artikel 3 EVRM werd onderzocht. In elk geval is de persoonlijke situatie van verzoekster nooit onderzocht of blijkt dit minstens niet uit de motivering.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster duidt niet welk(e) van de beginselen van behoorlijk bestuur zij benevens de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht. Evenmin geeft zij aan op welke wijze deze schending zou zijn gebeurd.

Ook inzake de aangevoerde schending van het verbod van willekeur en het 'fair play'-beginsel, geeft verzoekster niet de minste verdere duiding.

Verder preciseert verzoekster op generlei wijze hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden.

Derhalve worden voormelde schendingen niet dienstig aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoekster baseert onderhavig verzoek om internationale bescherming op twee motieven. Ten eerste vreest zij gedood te worden door haar vader/familie omdat zij zonder toestemming in het huwelijk trad. Ten tweede vreest zij bij een scheiding van haar man het hoederecht over haar kinderen te verliezen.

Omtrent de aangevoerde vrees ten aanzien van haar vader, wordt in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo blijkt uit de informatie beschikbaar in het administratieve dossier dat u en uw echtgenoot in het kader van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk beiden op 26/05/2010 door de politie ondervraagd werden. Bij deze gelegenheid verklaarde uw echtgenoot duidelijk dat hij onder druk van zijn ouders gehuwd is, dat het huwelijk door zijn ouders gearrangeerd werd en zij daartoe een

huwelijkspartner zochten in hun vriendenkring. Uit de samenvatting van het gehoor blijkt voorts dat het huwelijk werd geregeld door de respectievelijke ouders, jullie elkaar totaal niet kenden voor het huwelijk werd afgesloten en er volgens de gebruiken een bruidsschat werd betaald bij het huwelijk (zie administratief dossier, verslag van politie aan DVZ, 07/07/2010). In het licht van voorgaande elementen is het geheel ongeloofwaardig dat u verklaart dat u tegen de wil van uw vader in stiekem met uw echtgenoot bent weggelopen en gehuwd bent tegen de wil van uw vader in (CG p. 3). Voorts blijkt uit het verslag dat u echtgenoot verklaarde dat hij u liet overkomen naar België enkel omdat uw schoonmoeder aandrang op jullie samenwonen. Van enig gevaar voor u in Tsjetsjenië werd geen enkele melding gemaakt. Opnieuw wordt uw beweerd vrees vermoord te worden door uw vader veeleer tegengesproken dan bevestigd in deze verklaringen van uw echtgenoot.

Gezien uw echtgenoot op het ogenblik van zijn uitspraken - in het kader van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk -, er allerm minst baat bij had te verklaren dat jullie huwelijk gearrangeerd werd door jullie beide ouders en plaatsvond tegen betaling van een bruidsschat, komen zijn verklaringen over de omstandigheden rond jullie huwelijk spontaner en geloofwaardiger over dan de uwe, afgelegd in het kader van een laattijdige asielaanvraag (zie infra). Deze vaststelling is pertinent en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees voor uw vader al in ernstige mate."

Verzoekster slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Zij kan er bezwaarlijk mee volstaan de verklaringen die haar echtgenoot in het verleden aflegde eenvoudigweg af te doen als leugens. De Raad is van oordeel dat de verklaringen van verzoeksters echtgenoot, zoals deze duidelijk blijken uit de in het administratief dossier opgenomen stukken inzake het onderzoek naar een schijnhuwelijk, de geloofwaardigheid van verzoeksters heden aangevoerde vrees ten aanzien van haar vader en omwille van haar huwelijk ernstig ondermijnen. Dat de verklaringen die haar echtgenoot indertijd aflegde haar gezegden tot op een bepaald niveau wel zouden bevestigen, doet aan deze vaststelling geenszins afbreuk.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Hier komt nog bij dat uw eigen verklaringen omtrent de omstandigheden rond uw huwelijk ook allerm minst intern coherent te noemen zijn.

Zo werd u zowel bij het voorbereidend gehoor op de DVZ als tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd naar uw laatste adres voor u uw land van herkomst verliet. Ten overstaan van de DVZ gaf u duidelijk aan in uw ouderlijke huis te hebben gewoond tot uw vertrek uit Tsjetsjenië in september 2007 (DVZ verklaring rubriek 10, 13A), hoewel u reeds begin 2007 gehuwd was. Ook ten overstaan van het CGVS gaf u aan dat het allerlaatste adres in uw land van herkomst waar u zelf verbleven heeft uw ouderlijke adres was (CG p.3). Pas wanneer u nogmaals expliciet werd gevraagd of u met uw eigen ouders samenwoonde tot uw komst naar België, geeft u plots aan dat u al bij uw ouders vertrok in januari [2007], omwille van uw huwelijk (CG p.3). Wanneer u vervolgens gevraagd werd waar u na uw huwelijk woonde, gaf u aan dat u bij uw schoonouders woonde, u woonde er naar eigen zeggen 7 maanden (CG p.3). Nochtans wijzigt u kort nadien nogmaals uw verklaringen, en geeft u plots aan dat uw schoonmoeder u uit vrees voor uw vader ook 4 maanden lang liet onderduiken bij een vriendin in Nozhay-yurt (CG p. 4), en u daarna van juni tot uw vertrek pas bij uw schoonouders woonde (ongeveer 3 maanden tot uw vertrek in september 2007, DVZ rubriek 31). Uw verklaringen zijn dan ook inconsistent voor wat betreft uw laatste verblijfplaats(en) in Tsjetsjenië. Hiermee geconfronteerd weet u niet de minste uitleg te bieden (CG p. 4). Gezien u tot tweemaal toe spontaan verklaarde tot uw vertrek bij uw ouders te hebben gewoond, kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u vreest vermoord te worden door uw vader omwille van uw huwelijk 7 maanden voor uw vertrek uw vertrek uit uw land van herkomst."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Haar voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die zij *post factum* tracht aan te brengen middels haar verwijzing naar het onderscheid tussen het adres van inschrijving en het adres waar zij daadwerkelijk verbleef. Zo gaf verzoekster bij de DVZ niet enkel aan dat haar ouderlijke woning haar laatste adres was, doch gaf zij tevens aan dat zij daar had verbleven sinds 1986 "tot september 2007" (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10). Ook bij het CGVS gaf verzoekster initieel expliciet aan dat het allerlaatste adres waar zij zelf verbleven had in haar land van herkomst haar ouderlijke adres was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3). Nadien wijzigde zij deze verklaringen echter en beweerde zij dat zij na haar huwelijk op het adres van haar schoonouders woonde, en dit gedurende zeven maanden (*ibid.*, p.3). Later wijzigde zij haar verklaringen echter opnieuw en beweerde zij dat zij na haar huwelijk eerst vier maanden ondergedoken zou hebben geleefd bij een vriendin en slechts nadien, van juni tot aan haar vertrek in september 2007, bij haar schoonouders zou hebben verbleven. Een uitleg voor deze uiteenlopende verklaringen had zij, wanneer zij hiermee werd geconfronteerd, niet (*ibid.*, p.4). Dat verzoekster dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over het adres of de adressen waar zij na haar huwelijk en in het kader van de

beweerde vrees ten aanzien van haar vader zou hebben verbleven, doet op manifeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze zelfverklaarde vrees.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Hoe dan ook kan worden vastgesteld dat u ook na uw huwelijk in januari of februari 2007 nog verschillende maanden in Tsjetsjenië heeft gewoond en uit uw verklaringen niet blijkt dat zich in deze periode nog ernstige problemen zouden hebben voorgedaan met uw vader (CG p. 4). Uw uitleg hiervoor, dat u ondergedoken leefde en niet buitenkwam (CG p.9), gaat voorbij aan het feit dat u vanaf juni gewoon bij uw schoonouders verbleef, waar u makkelijk te vinden zou zijn. Dat u hiermee geconfronteerd stelde dat uw vader niet bij uw schoonouders kon binnenkomen om u te vermoorden omdat dat niet ‘mag’, is weinig ernstig en niet verzoenbaar met uw bewering dat u de eerste vier maanden nog in een ander dorp moest onderduiken (CG p.4).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere herhaling van de verklaring dat haar vader haar bij haar schoonouders niet mocht viseren, doet zij, te meer daar zij haar beweringen inzake de Tsjetsjeense cultuur daarbij niet staakt, geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaring gedane vaststellingen.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voorts ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“U slaagde er evenmin in om overtuigend aan te geven waarom uw vader dermate gekant zou zijn tegen uw huwelijk dat hij u met de dood zou bedreigd hebben (CG p.4). Wanneer deze eenvoudige vraag u tijdens uw gehoor op de DVZ werd gesteld, moest u nog het antwoord bijster blijven (DVZ vragenlijst, 3.5). Wanneer dezelfde vraag u tijdens uw gehoor op het CGVS werd gesteld, geeft u dan plots aan dat uw vader en de vader van uw man ooit een ruzie hadden, waarover u niets kan vertellen, en dat zij vijanden waren (CG p.4). Uw post-factum aanvulling is bijzonder mager en weet niet te overtuigen, te meer nu zij in tegenstrijd is met de eerdere verklaringen van uw echtgenoot over de relaties tussen uw beider families.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze motieven ongemoeid laat, blijven zij onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Tot slot dient opgemerkt dat u reeds sinds eind 2007 in België verblijft, maar u desondanks pas 10 jaar later, eind 2017, een aanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een asielzoeker, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat u naliet de uitkomst van uw asielprocedure in Polen af te wachten (DVZ verklaring rubriek 22), vervolgens geen enkel initiatief nam om in België een nieuwe asielprocedure op te starten maar integendeel nog 10 jaar talmde alvorens een asielaanvraag in te dienen bij de Belgische instanties, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Het feit dat u zich vanaf 2008 in een procedure medische regularisatie bevond – nota bene omwille van een post-traumatisch stresssyndroom ten gevolge van de omstandigheden in Tsjetsjenië (zie administratief dossier, antwoord DVZ aan Stad Sint-Truiden dd. 27.04.2010) en in 2012 in een humanitaire regularisatieprocedure (zie administratief dossier) – kan u niet ontslaan van de verplichting om middels een asielaanvraag zo vlug mogelijk internationale bescherming te vragen. Dat u dit niet zou gemogen hebben van uw echtgenoot omdat hij vreesde dat u hem dan zou verlaten, zoals u tracht te verschonen (CG p.5), vindt geen steun in het geheel van uw verklaringen, noch in het administratief dossier. Immers, zo gaf u zelf toe dat het initiatief tot jullie actuele gezamenlijke asielaanvraag net van uw echtgenoot kwam (CG p.8-9), en uit het administratief dossier blijkt dat jullie wel degelijk reeds op alle mogelijke wijzen hebben getracht uw verblijf in België te legaliseren (9ter, 9bis, huwelijk/gezinshereniging). Dat u desondanks geen asielaanvraag zou hebben ‘mogen’ indienen, is dan ook onaannemelijk.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Indien zij haar land werkelijk zou zijn ontvlucht ten gevolge van een gegronde vrees voor vervolging, kon worden verwacht dat zij eerder een verzoek om internationale bescherming had ingediend in België. Dat zij eerder geen huwelijksperikelen kende, staat hieraan geenszins in de weg. Bovendien is dit manifest in strijd met de inhoud van de stukken van het dossier en verzoeksters verklaringen aangaande de vrees in het kader van een eventuele echtscheiding van haar man. Zo blijkt uit de stukken met betrekking tot het onderzoek naar hun schijnhuwelijk, dat verzoekster en haar echtgenoot reeds in 2010 ernstige relationele problemen zouden hebben gekend. Dit vindt bevestiging in de verklaringen van verzoekster, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing. Dat verzoekster eerder geen asielaanvraag mocht

indienen van haar man, betreft een verklaring die reeds terdege in rekening werd gebracht in de voormelde motivering. Ten aanzien van deze verklaring werd daarbij terecht opgemerkt dat deze onaannemelijk is en geen steun vindt in het geheel van haar verklaringen, noch in de stukken van het dossier.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende vrees voor vervolging ten aanzien van haar vader.

Betreffende verzoeksters vrees dat aan haar, bij een eventuele echtscheiding, het hoederecht van haar kinderen zou worden afgenomen, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Immers, er werd u bij de DVZ duidelijk gevraagd naar de redenen voor uw asielaanvraag en uw vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst. U heeft hier op geen enkele wijze melding gemaakt van actuele echtelijke problemen, noch van een vrees om het hoederecht over uw kinderen te verliezen (DVZ vragenlijst 3.5). Bovenal heeft u van dergelijke vrees evenmin melding gemaakt wanneer u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS werd gevraagd naar het verloop van het gehoor bij de DVZ. Er werd u nochtans expliciet de kans geboden uw eerdere verklaringen aan te vullen of te corrigeren, en zelfs nog nadrukkelijker nadat u aangaf bij DVZ onder druk van uw man valse verklaringen te hebben afgelegd over zijn terugkeer naar Tsjetsjenië (CG p.2). Ondanks de geboden kans liet u evenwel na toe te voegen dat u wilt scheiden maar vreest het hoederecht te verliezen bij terugkeer. Geconfronteerd met uw eerdere opvallende stilzwijgen, wierp u slechts op ‘dat u het wel wou zeggen.’ (CG p.8), wat geenszins steun vindt in de lezing van het gehoorverslag. Dat u tot tweemaal toe naliet één van uw twee asielmotieven te vermelden wanneer u daartoe de kans krijgt en enkel verwijst naar de - ongeloofwaardig gebleken – problemen met uw vader, vormt een negatieve indicatie voor de ernst en geloofwaardigheid van uw tweede asielmotief, met name het volledige verlies van hoederecht over uw kinderen in geval van echtscheiding.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven in het verzoekschrift geen dienstige argumenten aan. Zij biedt niet de minste verklaring voor het gegeven dat zij de vermeende vrees om het hoederecht over haar kinderen te verliezen zowel bij de DVZ als bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS onvermeld liet. Dat zij dit deed, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen dienaangaande.

Daarenboven blijkt na lezing van het verzoekschrift dat verzoekster niet één concreet en dienstig argument aanvoert ter weerlegging van de volgende, pertinente en terechte motieven:

“Het betwist CGVS op zich niet dat u moeilijke relatie heeft met uw partner, hetgeen in de toekomst al dan niet kan resulteren in een echtscheiding. Het is echter voorbarig om te stellen dat u met zekerheid uw kinderen zal verliezen indien u al zou scheiden van uw man. Er dient immers te worden vastgesteld dat u geen zicht biedt op de persoonlijke omstandigheden die van belang zijn bij het inschatten van uw bewering dat u alle contact met uw kinderen zou verliezen ingeval het tot een echtscheiding zou komen. De mogelijkheid om tot een regeling te komen aangaande de kinderen hangt immers in grote mate samen met de steun die u al dan niet van uw eigen familie zou krijgen, de relatie tussen de ex-partners en de families van de ex-partners, en precedentes die al dan niet wijzen in de richting van een meer traditionele of liberalere attitude van de betrokken partijen.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u geen zicht biedt op uw werkelijke band met uw eigen familie, in het bijzonder met uw vader, nu blijkt dat de door u aangehaalde vrees voor uw vader ongeloofwaardig is (zie supra).

U verklaarde ten overstaan van de DVZ nog dat u geen contact had met uw ouders (DVZ vragenlijst 3.5) en stelde aanvankelijk ten overstaan van het CGVS dat u enkel met uw zus nog contact had gehad (CG p.11). U gaf meteen nadien echter toe dat u een maand eerder nog met uw moeder gesproken had aan telefoon, ze toonde zich bezorgd om uw situatie (CG p.11). U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van scheiding geen beroep zou kunnen doen op de steun van uw ouders, wel integendeel.

Ten tweede is gebleken dat u geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de relatie tussen uw familie en de familie van uw echtgenoot. Zo werd reeds aangetoond zou er immers net sprake zijn van een vriendschappelijke band tussen jullie beider ouders, en geen vete zoals u beweert (zie supra). U biedt geen zicht op de werkelijke verstandhouding tussen beiden families en heeft bijgevolg niet overtuigend weten aantonen dat in geval van een echtscheiding geen redelijke onderhandelingen tussen beide families over een hoede- en omgangsregeling voor de kinderen mogelijk zouden zijn.

Ten derde verklaarde u in het verleden al eens van uw echtgenoot gescheiden te zijn en verbond u deze scheiding nadrukkelijk aan relationele problemen (CG p.4-6). U zou uiteindelijk toch hertrouwd zijn met uw man nadat hij dreigde jullie kind van u af te nemen (CG p.5-6). U verwijst voor uw huidige, vrees

duidelijk naar dit eerdere precedent. Er rijzen echter ernstige twijfels bij uw schets van de context waarbinnen uw eerdere scheiding kadert.

Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 2007 steeds bent blijven samenwonen met uw echtgenoot, ook tijdens jullie relatieperikelen in 2010 (CG p.5). U stelt dat u te bang was van hem om hem ook fysiek te verlaten en dat u nergens anders naartoe kon (CG p.5), maar u zou desalniettemin de scheiding hebben geregeld in Tsjetsjenië (CG p.4-5) en u verkreeg vanop afstand tegen betaling zelfs een nieuw paspoort omdat u liever een paspoort wilde op uw meisjesnaam en niet op de naam van uw echtgenoot (CG p.6-7). De scheidingsakte zou vervolgens door uw tussenpersoon aan nota bene uw schoonfamilie zijn bezorgd (CG p.6). Deze opmerkelijke, omslachtige administratieve démarches in Tsjetsjenië, die geen enkele baat hadden voor uw leefomstandigheden in België, wel integendeel, zijn geheel onlogisch indien u daadwerkelijk een ernstige vrees koesterde jegens uw echtgenoot zoals u beweert. U kan niet concreet of eenduidig aangeven wanneer u precies zou gescheiden zijn (CG p.7, DVZ verklaring 14, 15a, administratief dossier : politieverhoor dd. 26/05/2010) en weet niet bij welke instantie de aanvraag tot scheiding in uw naam werd ingediend (DVZ verklaring 14). U kan niet concreet vertellen hoe uw kennis erin slaagde om in uw plaats een nieuw binnenlands paspoort te bekomen in Tsjetsjenië, noch hoeveel dit zou gekost hebben (CG p.7). Het gegeven dat u zowel over uw echtscheidingsprocedure als over de procedure voor uw nieuw binnenlands paspoort opmerkelijk onwetend bent en over de gestelde acties geen aannemelijke verklaringen weet af te leggen, doet vermoeden dat u niet op eigen initiatief handelde en niet om van de door u voorgehouden redenen.

Enkele vaststellingen doen vermoedens rijzen aangaande het werkelijke motief voor jullie eerdere scheiding. Zo blijkt uit het administratief dossier dat jullie Tsjetsjeense huwelijk niet door de Belgische staat erkend werd (antwoord DVZ aan Stad Sint-Truiden dd 27/04/2010, politieverhoor 26/05/2010 van T.T. (...), zie administratief dossier), waardoor u uw verblijf in België niet op die manier kon legaliseren. Jullie hadden er bijgevolg baat bij om opnieuw te huwen voor de Belgische wet (om deze reden werd ook een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk opgestart, zie brief stad Sint-Truiden aan procureur Bormans, administratief dossier), wat enkel kon door het Tsjetsjeense huwelijk te ontbinden (een attest van ongehuwdheid is vereist voor het afsluiten van een huwelijk in België, zie administratief dossier). Jullie relatiebreuk zou volgens uw verklaringen slechts 3 à 4 maanden geduurd hebben (CG p.5), wat opvallend kort is, en blijkt bovendien uit uw verklaringen dat jullie in deze periode steeds zijn blijven samenwonen (CG p.4-5). Dat u alle nodige, omslachtige administratieve stappen doorliep om vanop afstand in Tsjetsjenië de scheiding aan te vragen, hoewel jullie de facto nog steeds samenwoonden in België, jullie slechts enkele maanden 'ruzie' hadden en u bij een scheiding op papier geen enkel ander objectief voordeel haalt dan de mogelijkheid om in België opnieuw te hertrouwen, wekt verder argwaan omtrent de ware bedoelingen van jullie scheiding. Dat u uw nieuwe wettelijke huwelijk in België afsloot onder een andere naam dan waarmee uw Tsjetsjeense huwelijk reeds geregistreerd was, is nog opmerkelijk. Er kan nog opgemerkt worden dat u eveneens een 9ter procedure én een 9 bis procedure heeft opgestart, die beiden negatief werden afgesloten. Er zijn dan ook verschillende indicaties die wijzen op proceduremisbruik, met name een schijn-scheiding in Tsjetsjenië met als enige doel uw illegaal verblijf in België via een nieuwe procedure (Belgisch huwelijk , gezinshereniging) trachten te legaliseren.

Ten vierde bent u onaannemelijk onwetend over wat in het kader van uw eerdere echtscheiding al dan niet op papier werd gezet omtrent de regeling voor jullie gezamenlijke kind(eren). Hiernaar gevraagd komt u niet verder dan nogmaals herhalen dat uw man dreigde dat hij de kinderen zou afpakken, 'zoals gebruikelijk' (CG p.9-10). Gevraagd wat hierover in uw echtscheidingsdocumenten op papier staat, beweert u dat er niets over uw kinderen instaat, maar u moet eveneens toegeven nooit uw echtscheidingsakte gezien te hebben. Wanneer u erop gewezen wordt dat bij een echtscheiding een deel van de echtscheidingsakte over het verblijfs-en bezoeksrecht voor de kinderen handelt, toont u zich geheel onwetend (CG p.11). Aangezien u vreest bij uw toekomstige scheiding het hoede – én bezoeksrecht over uw kinderen te verliezen, is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent wat hierover bij uw eerdere scheiding al dan niet in jullie echtscheidingsakte werd opgenomen. U heeft de bewuste echtscheidingsakte tot op heden overigens niet voorgelegd.

Voorts zijn uw beweringen over hoe uw omgang met de kinderen na een echtscheiding zou zijn, tegenstrijdig. U beweert enerzijds dat u er zeker van bent dat u uw kinderen nooit meer zou kunnen zien (CG p.10), anderzijds geeft u spontaan aan 'dat u ze dan misschien één keer per week zou kunnen zien' (CG p.10). Uw verklaringen weten dan ook niet te overtuigen en u maakt niet aannemelijk dat u alle contact met uw kinderen zou verliezen indien het tot een echtscheiding zou komen en indien al zou worden beslist dat de vader van de kinderen het hoederecht zou verwerven. Op zich is de verdeling van hoederecht en bezoeksrecht tussen beide ouders een gemeenrechtelijke kwestie, die onder invloed van individuele omstandigheden, lokale gewoonten en nationale jurisprudentie anders ingevuld kan worden. Dat in uw regio van herkomst, met name Tsjetsjenië, het hoederecht over de kinderen doorgaans eerder aan de vader wordt toegewezen dan aan de moeder, wordt door het CGVS op zich niet betwist. In de

praktijk blijken er echter verschillende individuele factoren van invloed voor het al dan niet toepassen van de gangbare traditie waarbij de familie van de vader het hoederecht verwerft, en krijgt de moeder doorgaans minstens bezoekrecht. De hoederechttradities in Tsjetsjenië, waarop in de praktijk regelmatig uitzonderingen voorkomen, is bijgevolg niet per definitie een praktijk die gelijk staat aan een daad van vervolging, noch kan dit gelden als een reëel risico op lijden van ernstige schade.

In zoverre dit in individuele gevallen wél zo zou zijn, dient dit door de asielzoeker in concreto te worden aangetoond. U bent hierin om bovenstaande redenen in gebreke gebleven. In het licht van voorgaande, heeft u geen geloofwaardige verklaringen afgelegd over de omstandigheden die een eventuele echtscheiding zouden omkaderen en die van cruciaal belang zijn voor de inschatting van uw mogelijkheid om minstens een bezoekrecht te verkrijgen indien het tot een echtscheiding zou komen. U heeft bijgevolg niet aangetoond omwille van een mogelijk verlies van het hoederecht (volgens Tsjetsjeense gebruiken) nood te hebben aan internationale bescherming."

Verzoekster betwist de voormelde motivering inhoudelijk nergens in concreto. Zij beperkt zich ertoe te herhalen dat haar vader haar bedreigt en te stellen dat voormelde motieven daarom niet kunnen gelden. Reeds hoger werd echter vastgesteld dat aan verzoeksters vermeende problemen met en vrees ten aanzien van haar vader geen geloof kan worden gehecht. Voor het overige laat verzoekster de voormelde motieven ongemoeid. Bijgevolg worden deze geacht niet-betwist en vaststaand te zijn en blijven zij gelden.

Nog daargelaten de vraag of het gegeven dat het hoederecht over de kinderen volgens de in het land of de regio van herkomst heersende maatschappelijke en culturele regels en normen toekomt aan de vader en dat een gescheiden vrouw daardoor in de toekomst minder of geen contact meer kan onderhouden met haar minderjarige kinderen kan worden aanzien als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, kan aan verzoekster op voormelde grond de vluchtelingenstatus aldus niet worden toegekend.

De door verzoekster neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet concreet worden aangevochten, geen afbreuk doen aan het voorgaande. De motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort bevat louter identiteitsgegevens, dewelke door CGVS niet betwist worden. Het feit dat u in 2009 een nieuw binnenlands paspoort kon verkrijgen op uw meisjesnaam, hoewel u in België verbleef en niet zou zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst, is opmerkelijk. U slaagt er bovendien niet in om op omstandige wijze te verklaren hoe u hierin geslaagd zou zijn om vanop afstand een binnenlands paspoort te bekomen, tegen de wetgeving in (CG p.7). aanvullen. U zou daarnaast ook een reispaspoort gehad hebben bij uw aankomst in België, hetgeen u niet voorlegt aan de Belgische instanties. U verklaarde hierover dat u het in 2009 of 2010 in België verloor maar dat u nooit aangifte van verlies deed omdat u het toch niet meer nodig had (DVZ verklaring rubriek 24), wat niet als een afdoende uitleg kan beschouwd worden aangezien het hier een belangrijk identiteits- en reisdocument betreft. Het vermoedens bestaat dat u dit document bewust achterhoudt om de hierin vervatte gegevens (bijvoorbeeld een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst) verborgen te houden voor de asielinstanties.

De Belgische geboorteaktes van uw kinderen bevestigen hun identiteit en afstamming, dewelke niet betwist worden. Uw Belgische huwelijksakte bevestigt jullie huwelijk voor de Belgische autoriteiten, hetgeen evenmin betwist wordt."

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Betreffende de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus, kan vooreerst worden opgemerkt dat de bewering van verzoekster, als zou in de bestreden beslissing niet gemotiveerd worden waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan haar niet kan worden toegekend, een loutere en aperte miskennis vormt van de inhoud van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de reeds hoger aangevoerde en besproken elementen, kan voorts dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoekster niet aan

dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder terecht gesteld:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Zij beperkt zich tot het opwerpen van een aantal algemene, losse en ongefundeerde beweringen omtrent in Tsjetsjenië voorkomende mensenrechtenschendingen en praktijken. Waar zij dienaangaande verwijst naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat aan te geven over welke rapporten het zou gaan en dat zij noch dergelijke rapporten, noch hun vindplaats verstrekt. Gezien verzoekster niet het minste begin van informatie aanreikt om haar beweringen te onderbouwen en bijgevolg geheel niet aantoonst dat de voormelde motieven en de informatie waarop deze motieven zijn gesteund niet of niet langer correct zouden zijn, blijven deze motieven onverminderd gelden. Verzoekster toont aldus niet aan dat de situatie in haar land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet de subsidiaire beschermingsstatus aan haar worden ontzegd.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT